

kancelij toliko opravi kakor žaba pri lešnjiku. Kmet pa še ne obupa ter pravi: „Še v latinske šole naj bo hodil, tam se bo fant prav izuril“. Sin pa eno leto v latinsko šolo hodi, in pa v „letanji“ (latein) „cvajte“ dobi. Mati se pa čudijo in pravijo, kako je to, da je fant v „letanji cvajte“ dobil, saj dobro leta, saj leti ko lastovica, saj je komaj toliko pri počitku, kar bi veja k veji udarila. Očetu je pa žal, da je sin le enkrat šolo od znotraj vidil!

(Dalje sledi.)

Dopisi.

Iz Zagreba. „Pozor“ je priobčil sledeče pismo preuzvišenega gosp. bisk. J. J. Strossmajera:

Osamdeset i dva djaka na c. kr. bečkem sveučilištu iz raznih jugoslovenskih pokrajinah, iz Slovenije, Srbije, Bugarske, Hrvatske, Istre i Dalmacije poslaše mi sljedeću zahvalnicu:

„Preuzvišeni i Presvitli gospod Biškup! Blagovolite preuzvišeni gospod Biškup milostljivo prevzeti sledeče verste, koje Vam visokim spoštovanjem podpisani jugoslovenski dijaki v Beču poklonimo.

Krepke besede, koje ste v c. k. državnem zboru za ves jugoslovenski narod i njegove pravice s slovesnim glasom govorili, so vsemu jugoslovenskemu narodu i osobito nam dijakom v dno serca segle i nas napolnile z novo nado boljše prihodnosti.

Sprožili ste zopet misel, koja zamore duševno zedinjenost svih Jugoslovenov vresničiti, to je: Jugoslovenska Akademija v Zagrebu.

Kako živo ste s tim naša serca razveselili, ne moremo popisati! Ginjeni Vašega slavnega domoljuba Vam, presvitli gospod Biškup, izrečemo serčno zahvalo i gorečo sočutje vdanosti i spoštovanja. Ker pa Akademija sama ne more zadostiti našim velikim potrebam na duševnem polji omike i znanstva, ampak le v družbi vseučilišča, ki je srednji člen med Gimnazijo i Akademijo, pravo odgojilo učenih mož, prosimo Vas mogočni podpornik: razodenite prihodnjemu hervaškemu i državnemu zboru vročo željo jugoslovenske mladine, i potegnite se s Svojo veljavno besedo tudi za ustanovljenje jugoslovenskega vseučilišča v Zagrebu, kamor se ozirajo oči svih Jugoslovenov.

Samo na tej poti združene omike se za sadaj vsi drugi Jugosloveni z junaškimi brati zediniti zamoremo, dokler ne padejo zadnje overe, da smo vsi Jugosloveni tudi v resnici eden jugoslovenski narod po duhu i telesu.

Prepričani, da se hočete tudi vprihodnje pri vsaki priloznosti živo potegovati za čast i pravice jugoslovenskega naroda, Vas, preuzvišeni gospod Biškup, zagotovimo, da se hočemo Vaše slavne podpore vselej z gorečo hvaležnostjo spomniti, i donela bo slava Vašega imena iz hvaležnih serc od Triglava do Balkana! Vaše preuzvišenosti ponižni sluge (sliede podpisi).

V Beču 4. Januaria 1861⁴.

Dočim se tiem javno zahvaljujem vrloj jugoslovenskoj mladeži, što dostojno ocieni važnost akademije znanostih za naš narod, kojoj je onomadne temelj postavljen: mogu ju ovom prilikom uvjeriti, da toli ja, koli svikolici rodoljubi u trojednoj kraljevini nastojat ćemo u budućem narodnom saboru, da se temelj takodjer stavi jugoslovenskomu sveučilištu. Narodnim jugoslovenskim sveučilištem i narodnom jugoslovenskom akademijom stupit će narod jugoslovenski u kolo ostalih prosvećenih narodah europejskih, a našem narodu nabavit će se ona duševna samostalnost na znanstvenom, za kojom on sada teži na političkom polji.

U Zagrebu dne 17. siečnja 1861.

Strossmayer v. r., vladika.

Iz Tersta 27. jan. * — Tukajšni Slovani si bomo spet osnovali slovansko čitavnico (bravnico). Pismo, ki ga je začasni odbor 24. t. m. razposlal po mestu in po svetu, se glasi tako-le: „Prečastiti gospod! V torek 29.

t. m. ob sedmih popoldne se očitno zberemo tukajšni Slovani v Hotel grande, piazza grande. To nam je dovolila visoka deželna vlada, da osnujemo tudi mi po izgledu drugih narodov narodno svoje društvo pod imenom „Slovanska čitavnica“. Poterjeno Vaše rodoljubje nam je najgotovše poroštvo, da se hočete tudi Vi nam pridružiti. Vabimo Vas toraj iskreno, da pridete v imenovani zbor in blagi naš namen podpirate z veljavnim svojim svetom.“ *)

Iz Gradca 25. prosenca. dr. R. — Tukaj prebivajoči Slovenci in drugi Slovani bomo obhajali dne 2. svečana v strelarni Vodnikov rojstni dan. O tej svečanosti hočemo drugikrat obširnije govoriti; za danes samo to reč naznanjamo, morebiti bi se kateri bliže stanujoči Slovenci udeležiti hoteli te veselice, h kateri so lepo povabljeni. Veseli smo živega gibanja vseh slovanskih plemen, toraj naj tudi Slovenci, jedernata vejica jugoslovenskega stebila, stopijo v kolo bratinsko, da se tako pospeši Slave slava in sreča starodavne Avstrije. Širim po svetu, kod se slavsko reč govori, že vse mergoli pridnih delavcov enako drobnim bčelam, ktere nanašajo sladki med um in ved, enako nevtrudljivim mravljam, ktere skerbijo od zore do mraka, od mraka do dne za slavohrame svoje. (Konec drugi pot).

Od Marije snežnice v Slov. goricah 20. jan. J. G-r. — Naj vam, drage „Novice“, povem nekaj, kar se menda ne sliši ravno vsaki dan. Zadnjo nedeljo lanskega leta sem po dokončani Božji službi duhovskega opravila truden in merzlote prevzet iz cerkve v hišo prišel; vsedem se za mizo, in želodec, ki mi je, kakor nekteri pravijo, že zlo krulil, nekoliko potolažim. V roke potem vzamem stare v kožo zvezane bukve, jih malo pregledujem, potem pa na mizo položim, poobedno molitvo opravim, in se k peči spravim, da bi se še bolj sogrel. Naenkrat zavoham neki zadušljiv dim; hitro okoli sebe pošlatam, pa peč bolj merzlo ko toplo ošlatam. Po hiši gledam, in zagledam, da moje stare bukve na mizi žnjavijo in se kadijo. Od kod pa to? — K mizi stopim in preiskujem; al nič ne najdem takega žveplenega, kar bi se bilo ozariti moglo. Odkod tedaj dim in ogenj? Skozi zimsko okno je prijazno sijalo soluce in skozi polič vode, kateri je na mizi stal, na poleg njega ležeče, s herbtom k njemu obrnjene stare bukve s svojimi žarki napravljalo svetli križec, v njega pa piknjo, in to je ogenj storilo. Ako sem druge reči tje položil, kjer so prej bukve ležale, se razun sukna ta ogenj ničesa ni prijel; ako pa sem dlan poderžal, me je čez kratko tako zapeklo, da se sicer občutiti pa izreči ne dá. — Iz tega se vidi, da more hiša zgoreti, čeravno je nikdo ne zapali; to pa nas tudi uči, da je na vse, kar ogenj napraviti more, prav skerbno paziti.

Iz Gorice 22. prosenca. Tako prijazne dneve imamo že čez 14 dni, da si res lepših misliti ne moreš. Le včasih se prikaže na nebu kaka meglica, al „chel di Gargar“, to je, borja (Goričani mislijo namreč, da se vetrovi v Gargarji zbirajo) jo precej razpodí. Res je unidan, ko je medlo, poledica našim gorjanom veliko škode naključila; ker jim je posebno dosti sadnega drevja polomila. Al zdaj imamo tako vreme, da se še skoraj ne spomnimo zime. Kar me pa še najbolj mika povedati, je to, da sem v pondeljek v nekem zavetnem kraji na zapadni strani mesta zvončke (*Galanthus nivalis*) najdel, danes pa brizgalice (*Primula veris*) in plučavnice (*Hepatica triloba*). Še mnogo drugih zelišč sem najdel, pa le na pol cvetečih. Iz tega si lahko mislite, da res milo laško podnebje obdaja okolico goriško.

Matevže.

Iz Ipave 19. prosenca. A. S. — Naj Vam spet iz naše doline kaj povem; naš vinski pridelek se je pretečeno leto v nekterih srenjah prav dobro sponesel, posebno se je pa letos vinska kupčija tukaj zato tako močno povzdignila, ker je veliko Gorencov po vino prihajalo, kar druge leta ni bilo. Sedaj so še le gorenski kerčmarji zvedili, da je naša

*) S serčnim veseljem smo prejeli ta razglas ter za danes le rečemo: Slava! Vred.

kapljica prav dobra in tudi cena ne previsoka. — Letošnje leto bo tukaj veliko šolsko poslopje dodelano, ki bo, kakor se čuti, blizo 20.000 gold. veljalo. Tudi so že začeli v korist in olepšanje ipavskega terga v njegovi sredi veliko štirno kopati; na dalje se govori, da se misli tukaj pri farni cerkvi velika turnska ura napraviti. — Vreme bi bilo tukaj prav prijazno, da bi nam le ojstra burja prizanesla, ki že od sv. treh kraljev prav cigansko razsaja, tako da je že več ljudi prekucnila in nekatere močno poškodovala; nekega Laha, kakor se sliši, je predvčeranjim tako vergla, da je v malo urah dušo iz sebe dal.

Iz sošeske Črnega verha pri Idrii 22. pros. — Ljube „Novice“, davno že niste z naših hribov nič povedale, kakor da bi vas noben ne bral. Naj vam tedaj jez, ki že 15 let prejeman vaše liste, danes nekatere verstice pošljem. Tudi pri nas napravljajo novo volitev za župane in odbornike, pa pravijo nekteri, da morajo le taki možje biti, ki dobro nemško znajo. Ako bi to res bilo, še bi ne bilo upanje, da bi človek smel govoriti, kakor mu je Bog jezik ustvaril. To, mislim, so lažnjivi preroki, ki nočejo nič od tega vediti, kako terda se godi kmetu, ki razun družih nadlog si mora še tuj jezik na pósodo jemati. Bog daj, da bi domači slovenski jezik pravo veljavo zadobil, ker celó v naših hribih se pogostoma primeri, da dobí kak gospodar to ali uno reč vso v nemškem jeziku, in da mora po dve uri daleč iti, da si dobí človeka, ki mu kancelijsko pismo razloži in v domači jezik prestavi. Bog daj, da bi se obrnilo vse napravo pot za obveljavo našega jezika, ki ga vsi znamo in nam nobenih stroškov ne prizadene. Pri nas grozno hrepenimo po tej pravici. Drugikrat kaj več o tem. Z Bogom. J. H., kmetovavec.

Iz Ljubljane.

Volivcom ljubljanskim!

Ker se bliža volitev novih mestnih odbornikov, smo se na poziv tukajšnjega društva, ki si je v dnarno pripomoč obertnikom že mnogo zaslug pridobil, zdolej podpisani združili v skupščino pod imenom „pervega mestjanskega odbora“ v ta cilj in konec, da bi po svoji moči vodniki bili teh volitev.

Al ker smo si popolnoma svesti, da le tadaj zamoremo biti srečni v svojem prizadevanji, ako somestjani naši zaupanje v nas stavijo, si v dolžnost svojo štejemo, svoje misli jasno in določno razodeti občinstvu.

Pervo, kar živo želimo, je to, naj bi od pervega do zadnjega vsi, ki imajo pravico voliti, se udeležili volitev, da prihodnji mestni odborniki bojo zamogli reči, da niso le izvoljenci male kopice, ampak da so namestniki cele občine ljubljanskega mesta. Reč, za katero pri teh volitvah gré, je imenitna. Imenitna reč pa zahteva, da ne deržimo križoma rok. Če že dozdej, ko je vse politično življenje oterpnjeno bilo, je županija (zbor mestnih mož) važna stvar bila, toliko bolj važna bo še vprihodnje, ko ji bo izročeno veliko večje opravilstvo.

Al ni dosti, da volivci vsi pridejo volit, — treba je tudi, ako hočejo biti volitve srečne, da se vsak dobro zavé vseh lastnost, ki naj jih imajo tisti možje, ktere hočemo po svojem zaupanju voliti, in da potem, ko pride veliki dan volitve, ne pridemo na izbirališče razcepljeni na več kampov, ampak zedinjeni o možéh, ki jih hočemo voliti.

Kaj mi o tej prevažni zadevi mislimo, povemo naravnost in brez ovinkov tako-le:

Na čelo svojega mnenja stavimo §. 1 začasne srenjske postave od leta 1849, ki pravi: „Svobodna srenja je podlaga svobodne države“. Nezavisna, samostojna, svobodna srenja je po terjatvi današnjega časa ne le potrebna za blagor in srečo srenje same, temuč je tudi podnožje za pravi ustavni razvitek cesarskega patenta od 20. oktobra l. l., da se na njem z varstvom državne edinosti povzdigne svobodna Avstrija, zadovoljna in edina domá, pa močna in spoštovana od unajnstva.

Da pa samostojna srenja prejme namestnike, ki zapadejo svoj poklic in ga bodo tudi zvesto spolnovali, stavimo svoje zaupanje le v take možé, ki jih poznamo, da so svobodnih misel, stanovitni in serčni, in od kterih moremo misliti, da bojo v vseh okoljsinah taki ostali in se v vsem tako obnašali.

Za tega voljo si izberimo možé poštene, vestne, polne ljubezni do vzajemne domovine in do naroda našega, — možé, kterim napredek ni prazen glas, ki so previdni in skušeni, ki se ne bojé dela za občni prid in so uneti za dušni in telesni blagor našega mesta, — možé, ki ne bojo trosili mestnega dnarja po nepotrebem, ampak bojo modro gospodarili, pri tem pa vendar ne bojo skopuhi v takih rečeh in napravah, ki so potrebne, da se naše mesto povzdigne v vsem, kar terja materijalni in dušni napredek.

Dalje želimo za mestne odbornike nezavisne, samostojne možé, ki niso prilizovavci na nobeno stran, kterim ni mar le čast ali lastna dobičkarija, in ki nadušeni čistega domoljubja svoj poklic in svoje dolžnosti višje cenijo kot osebni dobiček.

Mestnjani! volivci vsi, ki ste v vsem tem z nami enih misel! vstopite se zaupni okoli nas, da z zedinjeno močjo dosežemo, kar je v čast in blagor naši domovini!

V Ljubljani 27. januarja 1861.

Pervi mestjanski odbor.

dr. Janez Ahacić	Janez Nep. Horak	Rud. Šnedar
Jože Blaznik	Gustav Heimann	Jož. Schwentner
dr. Janez Bleiweis	Franc Jelačić	V. C. Supan
dr. E. H. Costa	J. Macun	dr. B. Supanc
Jože Debevc	dr. Jož. Orel	Karl Tambornino
Karl Dežman	Pavil Polegek	Blaž Verhovec
Franc Drašler	Vilhelm Rost	Feliks Waidinger
dr. Eisl	V. Rudholzer	

Berž ko bo magistrat razposlal po mestu imenik volivcov, bo ta odbor oklical volivcom, kaj misli dalje početi; do tistihmal naj prijazno poterpajo, ki se mislijo s tem odborom združiti in z njim eno pot iti v dosego imenitnega namena.

Razun tega „pervega mestjanskega odbora“ se je pa ustanovil še drug odbor, kteremu na čelu stojijo gospod Mihael Ambrož, gosp. Janez Brolich, c. k. deželne sodnije svetovavec, gosp. baron Anton Codelli, gosp. dr. Rudolf in gosp. vitez dr. Stökl. Ti gospodje so v svojem oklicu povabili volivce 1. dan februarja zvečer ob 6. uri v redut.

Slišali smo še od nekega družega bolj skrivnega društva, ki pa le razposilja liste z imeni tistih mož, ktere ono misli spraviti v mestni odbor, — pa morebiti pride še več takih listov. Al to nič ne dé; prav je tako; previdni možje se bojo deržali pravih mož, naj se jim ponuja ali sili kolikor hoče drugih; oni se bojo vedili varovati maškar, ki bojo letale sedaj okoli in skušale pregovarjati ljudi. Neki abotniki pa so spustili celó pošast „panslavizma“ med ljudi; al s to pošastjo se dandanašnji strašijo le še otroci. Kar imamo cesarjev diplom, pisan dva dni po sv. Lukežu, v rokah, se na domači zemlji sme tudi Slovan vsesti za gospôsko mizo in ne pobera več ostankov družih. Gostoljubljen, kakor je od nekdej Slovan bil, povabi on tudi Nemca in Laha k svoji mizi; al med zdravicami, ki jih poje vsakemu poštenemu človeku, ponosno zapoje tudi Vodnikovo:

Od nekdej stanuje
Tukaj moj rod;
Če vé kdo za drujga,
Naj reče: od kod?

S „panslavizmom“ zná dunajska „Presse“ svoje pajdaše strašiti; nas Slovence ne bote strašili, ker dobro vemo, da vam je „pangermanistom“ cesarski diplom od 20. oktobra 1860 strašen tern v peti! — Prošnje pismo (peticija) do slavnega državnega ministra viteza Schmerling-a je že narejeno; obsega 4 člene: 1) peticijo za pravice

slovenskega jezika v šoli, 2) v kancelijah, 3) za razglasjevanja vseh uradnih oklicov v slovenskem časniku, in 4) za ustanovitev deželnega slovenskega zakonika kakor je bil do leta 1860. Pismo je narejeno v imenu vseh slovenskih dežel, katerim so enake potrebe. Da se bo dobilo povsod obilo podpisov (z imenom in stanom vsakega podpisnika), se bo kmali razposlalo na vse kraje, pa naj se oglašijo še posebno možaki, ki v svojem kraju želijo nabirati podpise. Pismo je tako napravljeno, da želi le to, kar je pravično, potrebno in tudi sedaj mogoče; prenapetega ni nič v njem; vsak pošten domoljub ga bo gotovo rad podpisal. Povedati pa moramo tudi mi enkrat lojalno in spodobno visoki vladi, kje nas čevelj tiš. Toliko za danes.

Iz Ljubljane. × — Vodstvo mestne kosarne v Ternovem je razglasilo te dni rajtengo njenih dohodkov in stroškov za preteklo leto, iz ktere se kaže, da ima 2731 gold. 76 kr. dolgá. Dozdaj je 224 hišnih gospodarjev v tej družbi, in za navadno se ima 569 vojakov in 19 oficirjev v to kosarno nastaniti (vkvartirati). Dalje beremo v oklicu, da bode vodstvo kmali deležnike te kosarne v veliki zbor poklicalo, ki ima važne reči v posvet vzeti, med kterimi bo, kakor smo zvedili, posebno to, da bi se od leta do leta odlašani prepis vseh deležnikov na to hišo saj enkrat do konca dognal. Kaj ga res ni človeka v Ljubljani, da bi to reč znal v kratkem pa dobro doveršiti? Naj bi sedanji vodniki, kterim gré čast in hvala, da skerbno in pridno opravljajo gospodarstvo te kosarne, še to poskerbeli, da bi pred poklicani zbor stopili s kakim dobrim svetom, kako bi se sila potrebni prepis brez odlašanja izgotovil. Ker pa več oči več vidi, naj deležniki, kadar bo véliki zbor, vsi pridejo, da se saj enkrat sklene ta reč. Slišali smo tudi, da bo v tem zboru nova volitev vodnikov.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Podpisi za novo državno posojilo so do 27. t. m. znesli 15 milijonov. „Wien. Ztg.“ je zastran tega posojila povedala med drugim to-le: da se s temi obligacijami po njih polni vrednosti bojo mogli cesarski davki plačevati, ne pa davki za deželne potrebšine in za srenjske priklade, in da davkovske kase pri plačilu s temi obligacijami ne bojo nič nazaj dajale, ampak vsak si ima tolikšne obligacije za svoj dolg oskerbeti, da ž njimi plača celi znesek ali pa da dodá, kar manjka, v bankovcih, ne pa, postavimo, da bi kdo, ki ima 80 gold. plačati, bi prišel z obligacijo za 100 gold., pa bi hotel 20 gold. nazaj; v to se davkarji ne bojo spušali.

— Govori se, da se je minister Schmerling uterdil; Pratobervera bo menda za gotovo prevzel justicijo. Nekteri pravijo: „le še dva tedna poterpite, in prepričali se bote, da ministerstvo Schmerling-ovo ni prazno ime“. — Bog daj! — Danes se za gotovo pripoveduje, da bo še pred deželnimi zbori državni zbor na Dunaji za nemško-slovenske dežele se snidel, v kterege se bojo poslali poslanci naravnost od ljudstva izvoljeni (pravijo na 60.000 ljudi eden).

— Te dni so prišle bukvice na dan, ktere zapopadajo osnovo ustavnega pisma „Die Constitutions-Urkunde“, ktero je prvi državni zbor v Kromerizu leta 1848/9 izdelal za nemško-slovenske dežele našega cesarstva, ktero pa ni nikoli obveljalo. Zastran državne in deželne oblasti je osnova tega pisma skor popolnoma enaka cesarskemu diplomu od 20. oktobra.

Česko. Iz Prage 25. dan. Narodna „beseda“ predvčeranjim je bila slavna na vsako stran; tudi velike gospôde je bilo veliko veliko zraven, kar druge leta ni bilo.

Galicija. Iz Lvova. Tukajšni magistrat je sklenil, vprihodnje se v svojih pismih domačega (poljskega) jezika posluževati.

Benetke 22. jan. Ker pri nas zdaj tudi vojake in uradnike plačujejo s bankovci, se vojakom že več tednov ažija dodaja, vprihodnje jo bojo pa tudi vradniki dobivali. Ker se davki plačujejo v bankovcih brez ažije, je velika škoda očitna, ki jo bo državna kasa terpela.

Ogersko. Na Ogerskem so čudne homatije. Ker so nektare županije (komitati) volile za svoje odbornike take može (Košuta in druge), ki so zavoljo puntarskih naklepov leta 1849 bežali v tuje dežele, — ker nočejo davkov odrajtovati drugač, če jih ogerski deželni zbor dovolí, — ker nočejo cesarskih sodnij nič več imeti, — ker hočejo prilastiti tudi sklepu deželnega zbora rekrutbo v deželi, je presvitli cesar jim poslal 16. dan t. m. pismo, v kterem jim piše, da takega nepostavnega početja nikakor ne more terpeti, ker, kakor on hoče zvesto spolniti v diplomu od 20. oktobra dane obljube, tako naj tudi oni kot plemenit in politično zrel narod spolnujejo svoje dolžnosti, da namesto svobode ne stopi prekucija; cesarjevo pismo jim obeta, da se bo cesar kmali za kralja ogerskega kronati dal in da 2. dan aprila hoče poklicati deželni zbor v Budo; nazadnje pa jim žuga z oestro silo, ako z lepo ne bojo ubogali. — Na to cesarjevo pismo je odgovorilo več županij, al najbolj pomenljivo med vsemi je to, kar je 21. t. m. odgovorila ostrogonska županija, ki je ena najmirniših med vsemi in ktere predsednik je sam prvi škof in kardinal ogerski. „Spodobno kakor gré podložnim, al odkritoserčno moramo odgovoriti na dopis, ki nas je zlo pretresel. Kaj smo poslednjih 11 let terpeli, vemo samo mi v deželi, ki smo nosili jarm pod ptujimi uradniki, ki so teptali naš narod in naš jezik z nogami, ki so nam z davki spraznili mošnje, da smo prišli na beraško palico; domači sinovi so mogli bežati v ptuje dežele; žandarji in finančni stražniki so nam bili živa kuga itd. To, slavni kralj, Ti povemo, kakor toži otrok svojemu milemu očetu. Reci, Veličanstvo! kakor je nekdanj Stvarnik rekel: „Bodi luč in bila je luč“; spolni nam, kar je po pragmatični sankciji naše; poverni deželnemu zboru, kar mu gré, uresniči postave od leta 1848, in blagoslovi Te bo vesel in srečen narod“. To je poglavitni zapopadek tega pisma, o kterem se pa še nič ni slišalo, kako je bilo sprejeto.

Laško. Iz Gaete še nič posebnega. Ker iz terdnjave streljajo z novimi kanonami, ki sila deleč nesejo, se morajo sardinske ladije bolj oddeleč deržati in ne morejo tako blizo terdnjave, kakor bi rade, da bi jo hitreje razrušile. Kakih 6 ali še več tednov se tedaj utegne Gaeta še sili zoperstavljati, ako se ne zgodi to — kakor so unidan sv. oče papež rekli — kar je že macedonski kralj Filip vedil, da tudi najmočnejša terdnjava se dá premagati, ako le skozi njene vrata more smukniti z slatom otovorjen osliček. V Abrucah se punt za kralja neapolitanskega čedalje bolj širi. V pismu, ki ga je 13. t. m. Garibaldi pisal v Genovo, spet terja, naj na spomlad bode 1 milijon vojakov na nogah; Kavourjeva stranka pa svari Lahe, naj nikar na vrat na nos spomladi ne unamejo vojske zoper Avstrijo. Čigava bo obveljala, nobena živa duša ne vé.

Popravek. V dopisu iz Dunaja v 4. listu „Novic“ se namesti „državni zbor“ ima povsod brati „državno svetovavstvo“, ker uno je „Reichstag“, to pa „Reichsrath“. „Novice“ gledé v prihodnost so namesto tega pisale uno.

Listnica vredništva. S prostorom našega lista smo vedno v taki stiski, da moramo častite dopisnike sopot za poterpljenje prositi, da nismo mogli danes vzeti vsega. — Gosp. M. P. na D: Vaše „Novice“ se pošiljajo poredoma v dunajskem poštnem zavitku. Prosimo pobarati ondi.

Kursi na Dunaji 29. januarja.

5 % metaliki 63 fl. 90 kr.	Ažijo srebra 52 fl. 50 kr.
Narodno posojilo 74 fl. 70 kr.	Cekini 7 fl. 27 kr.